

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Ryby a soudkyní JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **L. K.**, bytem P.
zast. Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou, sídlem Milešovská 6, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Městské státní zastupitelství**, nám. 14. října 2188/9, 150 00 Praha 5

o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2017 č. j. SIN 1009/2017-8

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce se u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2017 č. j. SIN 1009/2017-8 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o svobodném přístupu k informacím*“), zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 ze dne 6. 4. 2017 č. j. 0 SIN 8/2017-15 (dále jen „*rozhodnutí povinného subjektu*“) a rozhodnutí povinného subjektu potvrzeno.

[2] Rozhodnutím povinného subjektu byla částečně odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí informace, *na základě jakého konkrétního klíče (metody, kritéria, postupu) byly Obvodnímu státnímu zástupci Mgr. L. J. dne 1. 11. 2016 přidělovány k doзору trestní věci dříve dozorované jinými státními zástupci, resp. z jakého důvodu jí bylo k doзору přiděleno zrovna oněch 187 věcí a ne jiné věci, které jí dle obecných pravidel pro přidělování spisů od jiných dozorových státních zástupců přiděleny být mohly rovněž.*

[3] Žalobce vznáší v žalobě následující námitky (žalobní body):

Shodu s prvopisem potvrzuje:

[4] *Zaprvé.* Povinný subjekt nebyl oprávněn žádost odmítnout, neboť tak lze učinit pouze z důvodů stanovených zákonem, přičemž neexistence informace, i pokud by skutečně šlo o neexistující informaci, není zákonným důvodem pro odmítnutí žádosti.

[5] *Zadruhé.* Povinný subjekt nekonstatoval, že by neexistoval klíč, na jehož základě došlo ke změně státního zástupce. Vždy se vyjádřil pouze k neexistenci obecného klíče. Povinný subjekt uvedl, že neexistuje obecný klíč, nikoli že neexistuje konkrétní klíč, jehož poskytnutí žalobce požadoval. Rozhodnutí povinného subjektu je proto podle žalobce nepřezkoumatelné, napadené rozhodnutí žalovaného je pak nezákonné.

[6] *Zatřetí.* Samostatný důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívá podle žalobce v tom, že se žalovaný nevypořádal s námitkou uvedenou v čl. V žalobcová odvolání (v této části žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí povinného subjektu pro údajnou absenci důvodu rozhodnutí). Napadené rozhodnutí totiž nevypovídá nic k nesdělení konkrétního klíče.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, neboť „své“, tj. napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí povinného subjektu považuje za věcně správná a zákonná. K věci mj. uvádí:

- a) Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 4 jako povinný subjekt poskytlo žalobci informaci o tom, že Mgr. L. J. byla jmenována státní zástupkyní Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 k 1. 11. 2016, jakož i jaká konkrétní agenda jí byla přidělena. Zároveň podalo žalobci informaci, že jmenovaná převzala 187 věcí, resp. spisů, které dříve dozoroval jiný státní zástupce, jehož agendu tedy převzala, neboť došlo ke změně personální situace na státním zastupitelství. Další věci (spisy) jí byly následně postupně předkládány průběžně podle lhůt, na kterých byly jednotlivé spisy založeny. Dále odkázalo na předchozí vyřízení žádostí podaných žalobcem a opakovaně žalobci sdělilo, že *konkrétní trestní i netrestní spisy jsou přidělovány dozorovým státním zástupcům obvodní státní zástupkyní pro Prahu 4 nebo její náměstkyní*. V této souvislosti odkázalo Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 4 na svůj organizační řád a poukázalo též na zákonné důvody ke změně v osobě dozorového státního zástupce. Závěrem Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 4 uvedlo, že *neexistuje obecný klíč, podle kterého jsou jednotlivé spisy přidělovány, jako je tomu u obecných soudů, neexistuje tedy obecný klíč, podle kterého byly přidělovány dozorové spisy Mgr. L. J. k výkonu dozoru*.
- b) Žalovaný dal Přípisem ze dne 3. 4. 2017 č. j. SIN 1006/2017-13 dal žalovaný Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 4 k uvážení rozdělení žádosti žalobce na dvě části, a to jednak na část dotazu ohledně konkrétního klíče přidělení trestních věcí Mgr. L. J., jednak na část dotazu ohledně důvodu přidělení zrovna oněch 187 věcí jmenované, což by umožnilo povinnému subjektu odmítnutí první části z důvodu faktické neexistence požadované informace, tj., neexistence obecného klíče pro přidělování věcí jednotlivým státním zástupcům, jakož i odlišný postup ohledně druhé části žádosti.
- c) V souvislosti se stížností žalobce podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím žalovaný svým rozhodnutím z téhož dne žalovaný povinnému subjektu přikázal podle § 16a odst. 6 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím vyřídit žalobcovu žádost.
- d) Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 4 tak učinilo rozhodnutím povinného subjektu ze dne 6. 4. 2017.
- e) Žalovaný připomíná, že v napadeném rozhodnutí s odkazem na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 24/2015-36 se konstatuje, že *po povinném subjektu nelze požadovat poskytnutí neexistujících informací a z povahy věci po něm nemůže být požadováno prokázání této skutečnosti, neboť nelze prokazovat negativní skutečnost*. Výhrady žalobce, že neexistence informace není zákonným důvodem pro odmítnutí žádosti, považuje žalovaný za zcela nepřiléhavé a ignorující argumenty, které jsou obsaženy v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Neexistenci požadované informace je nutno považovat za jeden

z tzv. faktických důvodů pro odmítnutí žádosti (zde žalovaný poukazuje na názor vyslovený i v odborném komentáři k zákonu o svobodném přístupu k informacím.

[8] Ze správního spisu předloženého žalovaným, resp. z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný ztotožnil s tím, jak se Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 4 v *rozhodnutí povinného subjektu* vypořádalo s rozdělením žalobcovy žádosti o poskytnutí informací na dvě části, kdy každá z nich podléhá rozdílnému způsobu vyřízení. Opakuje, že *přidělování konkrétních trestních věcí jednotlivým státním zástupcům k výkonu dozoru nad prověřováním či vyšetřováním konaným policejními orgány je v působnosti vedoucího státního zástupce povinného subjektu, o čemž byl stěžovatel (žalobce) opakovaně OSZ pro Prahu 4 informován na základě jeho předchozích žádostí o informace*. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůrazňuje, že z *rozhodnutí povinného subjektu zcela jednoznačně vyplývá, že stěžovatelem* (tj. žalobcem) *požadovaný „klíč (metoda, kritérium, postup)“ pro přidělování věcí u OSZ pro Prahu 4 v takovéto podobě* (roz. podobě, jakou má na mysli žalobce) *neexistuje*.

[9] Rozhodnutí povinného subjektu (předložené žalobcem a založené rovněž ve správním spise) pak zcela jednoznačně a určitě odpovídá na žalobcovu žádost, že *neexistuje obecný klíč, podle kterého jsou jednotlivé spisy přidělovány, jako tomu je u obecných soudů, neexistuje tedy obecný klíč, podle kterého byly přidělovány dozorové spisy Mgr. L. J. k výkonu dozoru*.

[10] Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Při přezkumu vyšel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Věc rozhodl bez nařízení jednání, neboť s takovým postupem oba účastníci vyslovili konkludentně souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

[11] Městský soud neshledal žalobu důvodnou, neboť dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí povinného subjektu, která je nezbytné vnímat v jejich jednotě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010 č. j. 4 Ads 123/2009-99), odpovídají na žalobu (pokud jde o napadené rozhodnutí, resp. žalobcovu odvolání (pokud jde o rozhodnutí povinného subjektu) výstižně, přesvědčivě a po právní stránce zcela přílehavě.

[12] Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, neryhová, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží*.

[13] Na tomto místě je nutno připomenout, že rozsah tohoto soudního přezkumu je dán nejen mantinely žalobních bodů, ale zároveň i mantinely obsahu napadeného rozhodnutí a prostřednictvím napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí povinného subjektu. předmětem zájmu tohoto přezkumu tudíž není zodpovězení informace povinným subjektem v rozsahu „druhé části“ žalobcovy žádosti o poskytnutí informace.

[14] Městský soud po zhodnocení odpovědi dané oběma výše uvedenými rozhodnutími se ztotožňuje s právním postojem a argumenty žalovaného s tím, že napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí povinného subjektu řeší odpověď na žalobcovu žádost zcela správně (byť jejím odmítnutím) a že této odpovědi žalovaného (povinného subjektu) není co vytknout (viz výše bod [11]. Žalobcovu „licitování“ se slovy „konkrétní“ klíč nebo „obecný“ klíč lze považovat za „hru se slovíčky“, která nemá žádný interpretační význam pro zpochybnění správně a přesně poskytnuté informace, nehledě na to, že namísto slova „klíč“ by městský soud považoval za výstižnější např. termín „postup“. Městský soud v tomto přezkumu považuje za nerozhodné a právně irelevantní, jestli takový „klíč“ či postup by měl být či nikoli normován, ať už obecným či interním normativním předpisem.

[15] Co se týče formy rozhodnutí, z ustanovení § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jednoznačně vyplývá, jakou formou má povinný subjekt rozhodnout, pokud nehodlá či nemůže žádosti o informaci věcně vyhovět; zákonodárce zde zvolil – byť nestandardně – procesní institut „odmítnutí“ žádosti a soudu i ostatním orgánům a osobám nezbyvá, že zákonodárcem zvolenou formu a procesního institutu respektovat.

[16] Městskému soudu není zřejmé, kam míří žalobcova polemika o tom, jak má povinný subjekt naložit se žádostí neexistující informace. Je logické, že dokazovat, pojmenovat či

vyhledávat (a informovat o nich) lze pouze skutečnosti existující, nikoli neexistující. Jestliže se i odmítavým rozhodnutím ve své podstatě dostalo žalobci odpovědi, že „klíč“ nápadu spisů obdobný jako u soudů není u povinného subjektu k dispozici, nezbylo povinnému subjektu a po něm i žalovanému rozhodnout tak, jak bylo rozhodnuto.

[17] Z výše uvedeného podrobného vysvětlení a ztotožnění se s odůvodněním žalovaného pak vyplývá, že městský soud nemohl shledat důvodným ani třetí žalobní bod, v němž v návaznosti na správní odvolání žalobce dovozuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí právě pro nedostatek důvodu (odůvodnění).

[18] Městský soud proto nemohl přisvědčit námitkám žalobce a žalobu zamítl podle § 81 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[19] Výrok o nákladech řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník řízení, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení nebyl úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. procesně úspěšnému žalovanému pak v řízení nevznikly podle obsahu spisu náklady přesahující jeho běžnou činnost při obhajobě vlastního rozhodnutí.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2020

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu